

**ГЛАВЕН ПРОКУРОР
 НА
 РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

София, 28 април 1995 г.

№ 4113

г.н. Шв. Бресанов
28.11.95г.

ДО
 КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
 РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е
 от главния прокурор на Република България
 по к.д. № 2 и № 3/1995 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

В съответствие с определението Ви от 14.03.1995 г. по к.д. № 2 и № 3/95 г. изразявам следното становище по съществуто на делата образувани по искане на групи депутати за установяване противоконституционност на отделни текстове от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание /ПОДНС/:

1. По чл.18, ал.2, т.2 от ПОДНС:

Изложеното в искането е основателно. Без да повтарям развитите съображения бих добавил, че съгласно чл.119, ал.1, 127, т.1 и чл.128 от Конституцията само органите на съдебната власт са компетентни да извършват действия по наказателно правораздаване и в частност да образуват предварително производство, когато са налице законен повод и достатъчно данни за извършено престъпление, респ. да предприемат съответни процесуално-следствени действия. За депутатите важат задълженията по чл.174 от НПК за незабавно уведомяване на органите на

2.

предварителното производство при узнаване за извършено престъпление, а не да заместват тези органи и да обсъждат деяние като корупция, което е престъпление и отговаря на различни състави от НК.

2. По чл.18, ал.2, т.3 от ПОСД:

Посоченият текст от правилника пряко противоречи на чл.72, ал.2 във връзка с ал.1, т.3 от К. Обсъждането и изразяването на становище за несъвместимост от комисия на НС във всички случаи е опит за намеса или за въздействие върху работата на КС. Следва да се има предвид и обстоятелството, че КС се сезира от 1/5 от народните представители без за това да е необходимо становище или решение на комисия или друг форум на НС.

3. По т.18, ал.4 от ПОСД:

Поддържам съображенията изложени в искането.

Бих добавил, че Конституцията не регламентира задължение за Министерския съвет да уведомява НС или негова комисия по въпроси за определяне на кандидатите за посланици, респ. посоченият текст от правилника създава задължение за МС, което противоречи на чл.8 от К.

4. По чл.72 от ПОСД:

Регламентирайки възможността президента да върне за ново обсъждане и приемане на закон, чл.101 от К изрично урежда само вида на мнозинството, с което следва да се приеме отново този закон. Липсата на уредба относно употребените изрази "ново обсъждане" и "приема" в чл.101, ал.1 и 2 от К е основание да се направи извода, че в тях е вложен смисълът определен с чл.88, ал.1 от К.

За това разбиране, не е без значение обстоятелството, че съгласно чл.3, ал.1 от ЗНА със закон се уреждат в пълнота всички обществени отношения, за които той се отнася. Ограничително тълкуване на чл.101, ал.2 от К и търсене с чл.72 от ПОСД на бързина не трябва в никакъв случай да са за сметка на прецизното и качествено изработване на един закон.

В някаква степен президентското вето върху законите замества едното звено на двукамерен парламент. В някои страни, напр. САЩ и при

3.

наличие на двукамерен конгрес президентът има право на вето, което означава гласуване отново на закона с мнозинство 2/3 и от двете камери на конгреса.

При обсъждането на чл.72 от ПОСД трябва да се има предвид, че ветото на президента и процедурата по повторното приемане с квалифицирано мнозинство е една конституционна гаранция срещу възможността една парламентарна група да приема противообществени и противоконституционни закони.

5. По чл.95 от ПОСД:

В чл.80 от К е предвидено задължение за граждани и длъжностни лица да се явяват пред парламентарните комисии и да им предоставят исканите сведения и документи. В чл.95 от ПОСД това задължение недопустимо е разширено по обем /отговори на въпроси/ и съдържание - явяване пред НС т.е. в пленарна зала. Очевидно е противоречието с чл.80 от К.

Налице е и второ противоречие с текстове от К. Прогласеното разделение на властите /чл.8 от К/ е основание в основния закон взаимоотношенията между тях, както и с президента и КС да се регламентират ясно и изчерпателно. След като за президента, вицепрезидента, съдиите от КС, членовете на ВСС и магистратите К не предвижда задължения от рода на посочените в чл.95 от ПОСД, в същия следваше да се посочат като длъжностни лица, за които разпоредбата не се отнася.

6. По чл.105 от ПОСД:

- Споделям изложените съображения по ал.3 на чл.105 от ПОСД. Същите се подкрепят и от разпоредбата на чл.186 от НПК и р.1, т.2 от РКС №10/92 г.

- Конституционният съд в решение № 2/93 г. по к.д. № 10/92 г. е приел, че НС може да отменя решенията си. По същото решение има и диспозитив касаещ отмяна на решение, с което е дадено разрешение за задържане.

4.

Според мен същественото по ал.10 и 11 от цитирания текст от ПОСД е допустимо ли е с отмяна на едно изпълнено решение на НС да се спре наказателно преследване. Очевидно хипотеза различна от разгледаната в РКС № 2/93 г. Задържането като мярка за неотклонение е продължителен процес и може да бъде прекъснат с отмяната на решението на КС. Не така стои въпроса с изпълнението на едно решение за възбуждане на наказателно преследване, защото засяга само действия по образуване на предварително производство и привличане на обвиняем. Отмяна на това решение след изпълнението му не може да спре наказателното преследване, тъй като това не е предвидено в К или друг нормативен акт регламентиращ осъществяването на наказателното правораздаване.

Изложеното важи и за ал.11 на чл.105 от ПОСД. Без значение е дали наказателното преследване е започнало преди избирането на народния представител или е свързано със снемане на имунитета му от предходно НС.

Абсурдността на регламентацията за спиране на наказателното преследване можете сами да установите от приложената към становището нотариално заверена резолюция на зам.-председателя на Хасковски районен съд. Последната е отказ да се образува нохд по внесен обвинителен акт. Предварителното производство срещу Д.Велев е образувано преди избирането му за депутат в 35-то НС и завършено преди кандидатирането му за народен представител в 36-то НС.

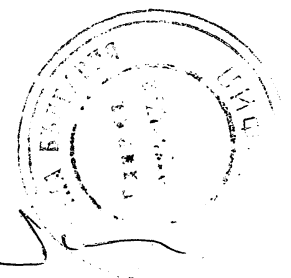
Отмяната на решение от НС, с което е дадено разрешение за възбуждане на наказателно преследване или придобиването на имунитет след избиране за депутат ще бъде ли основание за спиране на наказателно преследване и в съдебната фаза?

Приложение: съгласно текста

С УВАЖЕНИЕ,

ГЛАВЕН ПРОКУРОР:

/Ив.Татарчев/

231195

Следствие-доказател, № 14/8
 До Председателя на
 обвинителския съвет в град Велеш
 в твърдението че е направено в
 31.03.1995 г. по делото № 1/7190/95
 от Ханданов не могат да бъдат
 извършвани гр. работи в района:
 в село Банско, община Банско, бл. 190
 в сградата на Районен съд.
 Съгласно чл. 240 от НПК внасям обвинителен
 акт заедно със следното дело № 1/7190/95 год.
 прелиска
 следовател против обвиняемия
 ДАТ ГЕОРГИЯТОВА, ЕГН 477152801; обвиняемост
 По чл. 232 Ал. 3 ВР, с Ал. 2 и 1 ВР, чл. 20 Ал. 1 НК
 Сива предаването на
 от типично нечестно; в етап
 по чл. 232 Ал. 3 ВР, с Ал. 2 и 1 ВР, чл. 25 Ал. 1 НК.
 надлежно разпоредене
 Министър в. в. в. от гр. Габрово и
 08022485, по чл. 27 Ал. 3 ВР, с Ал. 2 и 1 ВР,
 обидно делото на РП, като е
 положителна да омиже прео
 ложиение Приложение И ЕКЗ. АКТ
 че РП за наказание на виновните
 не за наказание за всички
 наказание предизвикане от
 обв. Д. Велеш и как след това
 таване че Танова да издаде
 М.О.

